

res i Forhold til den Arbejdsløn eller de Lønninger, der betales i de forskellige Kommuner, mener jeg er meget rigtig og meget heldig. At det skulde gaa alene efter den virkelige Nettoindtægt, der haddes i de respektive Kommuner, vilde ikke være heldigt. Det beror paa en ren Tilfældighed, navnlig naar det er et stort Selskab, der har sine Forretninger spredte rundt om; derimod vil Arbejdsstyrken, Summen af de Lønninger, der udbetales i de forskellige Kommuner, være et ganske godt Kendetegn paa Størrelsen af de Forretninger, der drives, og vel ogsaa et Kendetegn paa, hvilken Nytte man drager af den paagældende Kommune, og i hvilket Omfang man falder vedkommende Kommune til Byrde. Jeg vil dog bede den ærede Minister og det eventuelle Udvalg at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der i § 21 staar et Ord „beregnes“, som vistnok ikke er let at forstaa, jeg har i alt Fald ikke kunnet forstaa det. Der staar, at for Opholdskommunens Vedkommende „beregnes“ ingen Lønning med større Beløb end 2,000 Kr. Vil det sige, at der ikke medregnes nogen Lønning, der falder i Opholdskommunen, med noget større Beløb end 2,000 Kr., eller vil det sige, at Lønninger paa over 2,000 Kr. overhovedet ikke regnes med?

Hvad Bygningsstylden angaar, beklager jeg, at jeg der ikke i saa høj Grad kan være enig med den ærede Minister, som om det andet. Jeg kan meget godt se, at det er en naturlig Ting, naar man vil lægge en direkte Skat paa fast Ejendom i en Kommune til den, saa skal man tage al fast Ejendom med. Det er en Anomali, der i mange Henseender er uheldig, at man tager nogle faste Ejendomme, og lader andre faste Ejendomme gaa fri. Derfor ere vi i Princippet enige i det, der nu kaldes Bygningsstyld, men jeg tror rigtignok, at naar man vil gennemføre det, som det gøres her, kommer man i højere Grad til Uretfærdighed end den, som den ærede Minister sagde altid er forbunden med at lægge Skat paa fast Ejendom. Jeg kan nu ikke erkende, at man overhovedet skal være nødt til at gøre Uretfærdighed; men vil man endelig være uretfærdig, skal man se at begrænse det saa meget som muligt. Det forekommer mig ganske utvilsomt, at naar man som her lægger en ny kommunal Skat paa Objekter, som ikke før have været Genstand for Skat, paa Bygninger, opnaar man en af to Ting. Enten opnaar man at konsistere en Del af Bygningens Værdi, gør denne Bygning, denne Ejendom saa meget mindre værdifuld, som svarer til den kapitaliserede Værdi af

den aarlige Skat, eller man opnaar et andet Alternativ; man faste denne Skat over paa Huslejen, paa Lejerne, paa Beboerne. Det er de to Alternativer. Om det ene eller det andet vil finde Sted, om denne Overvæltning paa Lejerne kan finde Sted, eller om Skatten forbliver hos Ejeren som en Forringelse af Kapitalværdien, beror naturligvis aldeles paa Konjunkturerne. I begge Tilfælde er det en Uretfærdighed. Bliver den hos Ejeren, saa man konsistierer en Del af hans Kapital, gør man ham en temmelig stor Uret. Viser det sig derimod, at han kan faste den over paa Lejerne, da er det en Huslejskat, der er forbunden med alle de Ulemper, som en Huslejskat har. Det, der her er Tale om, er ikke, som det ærede 2det Medlem for 5te Kredts (Hold) sagde, at man vil staffe Kommunerne større Indtægter eller ny Indtægter. Det er det slet ikke; man vil ikke her staffe Kommunen en eneste Dros større Indtægt, men blot tillade Kommunerne, at en Del af det, der hidtil har været lignet paa Hartkornet, det vil sige paa Jordbruget, nu ogsaa lignes paa Bygninger, hvoraf Følgen naturligvis er, at Agerbruget, de, der eje Agerbrugets Ejendomme, slippe billigere, hvorimod de andre komme til at betale noget, som de hidtil ikke have betalt. Her finder en Overvæltning Sted. Man overvæltter fra, om jeg maa kalde dem, Agerarerne til dem, der mere ligne Købstadsbeboerne. Det er Tidens Mand. Vi talte i Gaar saa meget om Agerarerne, og alle Medlemmer mente da, at naar man blot indrettede det saaledes, at Landbobreksene fik det størst mulige Antal Folketingsmænd, gjorde det ikke saa meget, om det stod i Forhold til Folketallet. Her er ogsaa en Lov, der har en Tendens til at ville faste fra Agerbruget over paa Haandværkerne og Arbejderne, og den har vel Sympati baade i dette Ting og i det andet Ting, saa det nytter ikke meget at sægte mod den; men retfærdig er den ikke. Men naar man nu endelig vil gøre det, saa synes jeg dog, at der kunde tages noget mere Hensyn og foretages nogle flere Lempelser end dem, som den høitærede Minister har gjort, i Mod sætning til i Sjor. Den høitærede Ministers Forslag i Sjor var forskædelig bryst. Synes jeg; nu har Ministeren søgt at lempe og mildne paa det, bl. a. ved at give disse 12 Mars Respit. Men det er kun 12 Aar; om 12 Aar er Ulykken sket, og Menneskene leve jo i Reglen mere end 12 Aar; saa det vil ikke mildne meget. Derimod var der en helt anden Vej, hvorved man kunde komme til Retfærdighed og dog saa etableret det sunde Princip, at al fast Ejendom skal beskattes til